

Můj život v karanténě

Můžu vám dát jednoduchou čtyř slovní (plus mínus) odpověď a ukončit to rovnou: „Je to na nic“. Ale neskončím, a ještě hned vysvětlím proč.

1) I přes karanténu škola pořád existuje. A naneštěstí učitelé známkují úkoly. To by možná zase tak špatné nebylo, pokud by mi naše třídní, která vůbec s počítačem neumí, nevrátila jeden úkol 7x, a to jen proto, že neudělala něco, co v tom počítači měla udělat. Plus ještě toho je mnohem víc, takže pro mě vznikl existovat problém s pochopením látky. Vypadá to, že celý můj život až do konce budu přilepený k židli u mého stolu. Je to hrozně smutný a tragický příběh.

2) Další dvě věci, které mě štvou, jsou roušky a zavřené provozovny holičů. Je pravda, že pořádně nevím, jak to s uzavřením a otevřením obchodů funguje, protože mě unavuje poslouchat celý den dokola jen a jen o covid-19, karanténě, ale mám pocit, že holiči jsou pořád zavřeny a já si pomalu přes vlasy nevidím. Roušky jsou zase otravné hlavně proto, že když už se dostanu ven, tak se musím nejdřív udusit, než chytím nějakou chřipku. Mám pocit, že roušky mají takhle fungovat, ale je to děs.

No, a takhle to teď funguje. Celý den sedím u počítače a horkem tu umírám (počítač se trochu přehřívá). Když už se dostanu ven z domu, tak umírám zase horkem kvůli roušce. Vážně už doufám, že tohle vše skončí.

Ladislav Sudek